

Uvědomila jsem si, že kdykoli Matěj něco vypráví, je to vždycky historka, v níž hraje hlavní roli kůň (nebo v ní alespoň nějaký koně vystupují).

Jednou se mi přiznal, že až bude dospělý, chtěl by mít farmu a, samozřejmě, chovat na ní koně.

Tentokrát vyprávěl tak vtipně, že jsem slzela smíchy a nemohla jsem přestat. Když se přede mnou konečně přestal ostýchat a zakoktávat, byla s ním bezva zábava. Taky na práci bych těžko našla lepšího parťáka. Pokud přišel na statek dřív než já, na nic nečekal a rovnou se pustil, do čeho bylo potřeba. Pokaždé začal tím, co bylo těžší nebo nezáživné a ze začátku, když jsem tu byla nová, mi se vším poradil a pomohl, i když to pro něj znamenalo práci navíc. Jednou jsem si zapomněla doma svačinu a Matěj mezi nás samozřejmě rozdělil tu svoji, nerozmýšlel se ani na chvíli. Jindy mi zalepil píchlou duši u kola, abych nemusela na statek chodit pěšky. Tím mi udělal asi největší radost. Mamka neměla čas zavézt kolo do opravny ve městě a u nás na vesnici se opravami kol nikdo nezabýval. Nebo alespoň nikdo, o kom bych věděla. A přitom mi cesty na kole ušetřily tolik času.

Na Matěje bylo spolehnutí. Vždycky a ve všem.

Až mě jednou napadlo, jaká je škoda, že není holka. Měla bych konečně ve Lhotce kamarádku, tu nejlepší, jakou jsem si mohla přát. A potom se mi do hlavy vloudila ještě jedna myšlenka: *Škoda že Matěj zadržává a není tak hezkej jako Šimon...*

